

Tatxo Benet

**LA TRAVESSIA
MÉS DIFÍCIL**

V I E N A
E D I C I O N S

I. Primers símptomes

El dissabte 21 de març de 2020, cap a les deu de la nit, em vaig adonar que el malestar que sentia des de feia potser un parell de dies no era causat, com pensava erròniament, per la combinació de treballar moltes hores davant de l'ordinador, dormir poc i fer exercici físic, sinó que tenia una causa patològica, producte d'algun tipus de malaltia o infecció. En altres circumstàncies, simplement me n'hauria anat a dormir, amb l'esperança que un somni reparador i un parell de mantes de més resolguessin el desajust gripal. Però el dissabte 21 de març, sis dies després de la declaració de l'estat d'alarma i del confinament general, el primer que et venia al cap no era la grip comuna, sinó la temuda i maleïda Covid-19.

Aquella nit, a les vuit del vespre —tal com havia fet tots els dies anteriors des de l'inici de l'estat d'alarma—, vaig participar en una videoconferència amb un grup d'amics, com tantes que es van fer molt populars durant aquell període tan estrany. Les havíem començat a fer el primer dia de confinament, justament per iniciativa meua. Cada tarda, puntualment, ens trobàvem a través dels ordinadors i les *tablets* i, durant un parell d'hores, intentàvem passar l'estona de la millor manera possible i divertir-nos, de vegades fins i tot amb una certa dignitat.

Tot just quan vam donar per acabada la videoconferència d'aquell dissabte, vaig tancar l'ordinador, em vaig aixecar del sofà i vaig informar la meua família que em trobava malament, que tenia molt de malestar general i que a partir d'aquell moment ningú no es podria apropar a mi, ja que era possible que estigués infectat i que tingués la Covid-19. Així, tot d'una tirada.

La meua dona ho va rebre amb sorpresa, amb certa incredulitat i una evident expressió facial de por. Però jo, sense fer cas de cap mena de recomanació o opinió, vaig anar recollint amb resignació les meues coses: els pijames, uns quants llibres, el mòbil i altres aparells electrònics, els carregadors imprescindibles, els estris de neteja i tot allò que llavors vaig pensar que em podria caldre durant el confinament. «Seran quinze dies llargs de solitud i avorriments», vaig pensar.

Lentament, i amb una certa pesadesa, vaig pujar al pis de dalt de la casa on vivim, on hi ha unes golfes que estan molt ben endreçades i que es poden utilitzar com a habitació residencial sense cap problema. M'hi vaig tancar i, a partir d'aquell instant, vaig imposar-me —a mi mateix i als altres— unes normes de separació física força estrictes i molt prudentes, i vaig detallar a la Camino, la meua dona, com seria la meua relació amb ella i amb la resta de la família a partir d'aleshores. Sembla que tinc fama (bona o mala) de donar sempre ordres. Estic segur que llavors no vaig fer suggeriments, sinó que vaig ordenar tot allò que em va semblar més oportú: ningú no havia de pujar al pis de les golfes; una única persona em portaria el menjar cada dia, amb un protocol estricte que consistia a deixar la safata amb els aliments fora de l'habitació, amb la porta tancada, d'on jo la recolliria un cop aquesta persona hagués marxat; aquesta persona, a més, hauria de portar mascareta, guants i, fins i tot, alguna altra peça de vestir que servís per cobrir-li la roba (finalment, aquesta peça va ser un impermeable de plàstic); a més, la safata del menjar que em deixarien a la porta la recolliria després la mateixa persona al mateix lloc i la portaria cap a la cuina.

Així ens hauríem de comportar en el nostre dia a dia: jo em mantindria en un aïllament absolut i tot el que em portessin, plats, safates, coberts, etc., ho haurien de rentar amb lleixiu i des-

infectar-ho molt bé. Qui ho desinfectés hauria de portar mascareta i guants i, després, hauria de llençar els guants i la mascareta i caldria que es rentés molt bé les mans. Jo m'encarregaria personalment de fer-me el llit, canviar llençols i tovalloles i fer la neteja diària de l'habitació i del bany. La roba bruta la posaria en una doble bossa de plàstic que seria recollida també amb molt de compte i introduïda immediatament a la rentadora.

Vaig demanar també que netegessin amb lleixiu totes les parts de la casa on jo havia fet més vida els dies anteriors. Feia tota una setmana que estàvem confinats i, per tant, era possible que m'hagués encomanat uns quants dies abans, fins i tot vuit o deu, i això també volia dir que en molts llocs de la casa podrien quedar restes del virus, sobretot en els indrets que més havia freqüentat. En definitiva, vam establir un protocol sanitari de seguretat i de distanciament social molt estricte.